

COMOARA MÂNĂSTIRII DIN DEȘERT

1 Petru 1,25: »Dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.«

Germania, anul 1844:

Omul de știință Konstantin von Tischendorf și-a luat o sarcină grea: el vrea să scotocească și să descopere texte biblice străvechi, scrise de mână. Tot ce există în Europa scris de mână a văzut, a studiat și a prelucrat. Dar trebuie să existe și manuscrise mai vechi, Biblii scrise de mână, din primul veac al creștinătății.

Dar de ce? El vrea să demonstreze că de-a lungul secolelor Biblia a fost copiată corect și fără greșeli.

Atunci și-a îndreptat privirea spre Orient. În fond, toate Bibliile scrise de mână au venit cândva în Europa din Egipt și din Orientul Apropiat. Acolo trebuie căutat. Dar mai exact unde? Vechile biblioteci au fost demult distruse, centrele de copiere au decăzut – numai unele mănăstiri mai păstrează urmele acelor vremi: da, în spatele acelor ziduri vechi trebuie încă să se mai găsească manuscrise, necunoscute, roase de animale, pătrunse de mușegai, acoperite de praful veacurilor.

Konstantin a pornit la drum. Ținta: o mănăstire coptă din secolul 4./5. din munții Sinai. Căci el știe că această mănăstire n-a fost distrusă de la întemeierea ei. El a plecat în Italia, a luat din Livorno un vapor spre Egipt și a ajuns la Cairo în primăvara anului 1844.

Psalmul 119,162: »Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găsește o mare pradă.«

Plecând din Cairo, Konstantin von Tischendorf a ajuns în munții Sinai la 12 mai 1844. Mijlocul de locomoție este cămila. Drumul său străbate pustia Egiptului într-o căldură dogoritoare, peste un braț lateral al Mării Roșii și de-a lungul Mării Roșii spre sud. După zece zile pline de pericole a ajuns în lumea stâncilor prăpăstioase ale munților Sinai. În sfârșit, iată-l epuizat la picioarele Sinai-ului, în fața țintei călătoriei sale: mănăstirea St. Katharina.

Dar oare unde o fi intrarea? Zadarnic călărește Tischendorf în jurul puternicelor ziduri ale mănăstirii. Apoi a văzut la zece metri înălțime o deschizătură aproape imperceptibilă. Pe acolo este coborâtă o funie. De ea atârână în chip de șa mișcătoare o grindă transversală, pe care trebuie să se așeze și este tras în sus de către un călugăr, cu o viteză amețitoare. În sfârșit, Tischendorf este primit în mănăstire.

El cercetează toată biblioteca, scotocește toată mănăstirea – dar nu găsește nimic. Dar savantul nu renunță. El scormonește, răscolește, schimbă ordinea. În cele din urmă răstoarnă cu capul în jos un coș subțire din hârtie. Nu-i vine să-și creadă ochilor: 129 de coli de pergament, scrise în greaca veche, care conțin părți ale traducerii în greacă a Vechiului Testament, zac deodată în fața ochilor lui pe podeaua prăfuită. Acestea sunt acum - 1844 – cele mai vechi pagini cunoscute din Biblie – aruncate pentru a fi arse.

Deuteronom 32,47: »Căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi; este viața voastră.« Tischendorf nu-și poate ascunde consternarea față de această unică descoperire. Dintr-odată, călugării devin suspicioși, așa că nu vor să-l mai ajute în continuare la găsirea foilor lipsă din Biblie. Dimpotrivă chiar, ei îi interzic să ia cu el foile de pergament găsite. Abia după multă tocmeală a reușit Konstantin să primească 43 de coli de pergament scrise în greaca veche.

Totuși, cele 86 de foi de pergament din gunoiul mănăstirii nu i-au dat pace. În 1854 a pornit a doua oară spre Sinai. Acolo nu se schimbă nimic. Părea că timpul se oprise în loc. Numai acele

pagini străvechi din Biblie nu mai sunt de găsit. Cercetătorul a trebuit să plece iar cu problema nerezolvată.

În 1859 s-a dus pentru a treia oară la mănăstirea St.-Katharina, cu sprijinul țarului Rusiei, Alexandru al II-lea. Iar i se pare lui Konstantin că s-a întors într-un timp de mult apus. Dar de manuscrise biblice vechi – nu, nu vrea și nu poate nimeni să-și amintească. Iar cercetează toată mănăstirea. Și iar par strădaniile sale să nu fie încununete de succes.

Luca 21,33: »Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.« Zilele de cercetări foarte grijulii par din nou a se sfârși fără rezultat. Dar în ajunul plănuită plecări a lui Tischendorf, administratorul mănăstirii îi arată, ca din întâmplare, un vechi manuscris biblic grecesc.

Konstantin von Tischendorf rămâne fără grai. Acestea pe care le vede, nu sunt numai foile lipsă ale Vechiului Testament, ci și Noul Testament, întreg, cu toate cele 27 de cărți, copiat în anul 350 d.H.

Fiecare pagină valorează cât o avere și fiecare pagină este o mărturie greu de înțeles a grijii cu care s-a făcut copierea, mulțumită căreia sfintele cărți ne-au putut fi transmise neschimbate peste mii de ani. Într-adevăr, »Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece«, spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar de data acesta Tischendorf își are sentimentele sub control. Aproape nepăsător îl întreabă pe călugăr dacă poate lua cu el în chilie aceste manuscrise de pergament. Toată noaptea a studiat comoara sa biblică de neprețuit. Nimeni n-a găsit până acum o altă copie, care să fie mai veche. Și atunci a hotărât: această copie completă a Bibliei trebuie s-o aibă.

Apocalipsa 19,9: »Apoi mi-a zis: ...Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.« După multă osteneală a reușit Konstantin von Tischendorf să obțină, ca acele vechi manuscrise biblice să-i fie aduse în Cairo, la o mănăstire, unde să le poată copia. Cică în mănăstirea St.-Katharina n-ar exista destulă hârtie și cerneală. Iar munca este enormă: În total trebuie copiate 110 000 de rânduri. Pentru copiere, savantul și-a mai luat doi cunosători de limbă greacă, un medic și un farmacist.

Între timp negocia cu călugării pentru manuscrisul străvechi. În cele din urmă, Tischendorf a reușit aproape imposibilul: manuscrisul de pergament va fi făcut cadou țarului Rusiei.

Totuși, Rusia nu trebuia să rămână definitiv patria Codexului. Mai târziu, în 1933, regimul de atunci din Rusia avea mai multă nevoie de bani, decât de o Biblie. Ea a vândut Angliei Codex Sinaiticus*, așa cum se numește acum descoperirea lui Tischendorf, cu 100 000 de funt englezești (pe atunci cam 600 000 EURO). De atunci el este păstrat în Londra, la Muzeul britanic.

Ca toate manuscrisele biblice vechi, și Codex Sinaiticus demonstrează autenticitatea nefalsificată și unicitatea Bibliei. Dumnezeu S-a revelat în ea oamenilor, de mii de ani. Prin ea arată Dumnezeu calea spre pacea cu El, prin credință.

*Codex înseamnă ‚carte’. Prin adăugarea cuvântului Sinaiticus, se precizează locul descoperirii. Deci: Cartea de la Sinai.